

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΩΤΕΣ

Μία θαλασσινή τραγωδία αυτοθυσίας και ηρωισμού. Η νυχτερινή επίσκεψις τοῦ σιδηρ Παναγιωτάκη Καλογερά. Ο Τούρκος φρουρός τῆς πορτοῦλας. Μία παλιή μετὰ κύματα. Τὸ πτώμα τοῦ γλάρου εἶνε κακοσημαδιὰ ; «Σώστε τὸν τελευταίον φωνάζουν ὁ Θεοφιλάκης καὶ ὁ Λελέξ. Καὶ ἡ σημαία τοῦ Σταυροῦ θριαμβεύει.

ΤΑΝ ἐξέσπασε ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821 οἱ Ὀθωμανοὶ τῶν πόλεων κατελήφθησαν ἀπὸ μεγάλο φόβου. Οἱ κατοικοῦντες μάλιστα σὶδ Μωρητῆ πλοῦσιοι ἀγάδες ἀφῆναν τοὺς πύργους τῶν καὶ κατέφευγαν σὶδ ἰσχυρὰ φρούρια, διότι τὰ ραπιδόματα ποῦ εἶχαν δώσει στοὺς ραγιάδες ἐπληρώοντο τὴν ὥρην με πιστολιές καὶ σπαθιές. Ἐπέρασσαν λοιπὸν καὶ οἱ θηριώδεις Βαρδοννιώτες με τοὺς Μουσουλμάνους τὸ στενόμακρο γεφύρι ποῦ συνδέει τὴ Μονεμβασιὸν με τὴ Λακωνικήν, γιὰ νὰ ὠσόουν πίσω ἀπὸ τοὺς κόκκινους βράχους τῆς, σὶδ ψηλὰ φρουριακὰ τεῖχη τὰ χαρῆμα καὶ τοὺς θησαυροὺς τῶν.

Ἀλλὰ γιὰ τροφὴς δὲν εἶχαν φροντίσει καθόλου. «Ἴνδ Ἀλάχ! Ἐχει ὁ Θεὸς ἡ θὰ κατεβῆ ἡ ἀρμάδα, ἔλεγαν, θάρσυν γρήγορα καὶ οἱ πασοῦδες ἀπὸ τὴν Τριπολιτοῦ καὶ θὰ σκορπίουν σὰν ἄχρα τοὺς πολιορκητὰς γκισούρηδες, τοὺς ὁποίους θὰ τιμαρῆσουν ἀγρίως. Ἀλλ' ἔκαναν ἄσχημα τοῖς λογαριασμοῖς τῶν οἱ Μονεμβασιώτες Τούρκοι, διότι τῆς ἀρμάδας ἡ ὀρητὴ κόππε σὶτὴν Ἐρεσὸ ἀπὸ τοὺς Ψαριανούς καὶ ἡ στρατιὰ τῶν πασοῦδων ἀνεμοσκορπίστηκε σὶδ Βαλτέτσι.

Ἀπελιπόμενοι οἱ Ὀθωμανοί, πεινιόμενοι, καταδιωγμένοι ἐξαναστάσαν σὶτὴν πόλιν, γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖ τοὺς λείψαντα ἄσπλο. Οἱ βαρεῖς πόρτες τοῦ πύργου τῆς γεφύρας κλεισθήκανε καὶ τὰ μεγάλα σιδερένια κλειδιὰ ἐβρόντιπουν σιτρεφόμενα μέσα σὶς τερροτικές κλειδαριές τος. Σὶδ Σαταράκι καὶ σὶδ Τοικαλαρί, ἀντικρὸ σὶτὴ Μονεμβασιὸν καὶ πὶδ πέρα, γύρω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα τῆς Χρανάπας καὶ τὴν Παλιὰ Μονεμβασιὸν, τῆς γυροῦν τὴν ἔσοπα σώματα Ἑλλήνων ποῦ κοιτίζον με βλέμματα πόθου καὶ ἐκδικήσεως τὴ μιλητὴ χειροῦνος τῆς Μονεμβασιῶς. Καὶ ὅσο περνοῦν οἱ μέρες, οἱ Τούρκοι χλωμοὶ καὶ ἰσχυροὶ ἀπὸ τὴν πείνα ἐξειάζουν τὸ πέλαιος γιὰ νὰ ἴδουν ἂν ἀπορῶν τὸ ξέμακα τὸ πανὶ τῆς οὐλτανικῆς ἀρμάδας. Μαζὶ με τὸν Τουρκικὸν ὄχλον, μέσα σὶτὴν πόλιν, βροῦνται δυνισχῶς καὶ εἰκοσι ἑλληνικὲς οἰκογένειες ποῦ δὲν εἶχαν προφίσει νὰ βροῦν...

Καὶ δὲν ἦσαν ὀμόφρονες ὅλοι οἱ πολιορκούμενοι Τούρκοι. Οἱ πρόσκοι εἶχαν ἔγκαιρος μαζέσει μερικὰ τροφίμα καὶ πολεμοφόδια καὶ εἶχαν ἀνθεῖ σὶδ Κάστρο, ἀφῆσαντες τοὺς ἄλλους σὶτὴν πόλιν. Οἱ Ὀθωμανοὶ λοιπὸν τῆς πόλεως θέλον νὰ παραδοθῶν, οἱ τοῦ Κάστρου ὅμως, ποῦ εἶχαν ἀκόμη τροφῆς, εἶνε ἀκαρπιοι. Καὶ οἱ πολιορκητὰ Ἕλληνες κηρύττουν : «Ἡ ὄλοια σὰν θὰ παραδοθῆτε ἡ θὰ πεθάνετε ἀπὸ τὴν πείνα ὄλοι.»

Καὶ ἡ πείνα τοὺς θερῶζει. Ἐφαγαν μετὰ ἀποθήκη ἀπὸ σάπιον κερὸ, εἶπειτα ὄλα τ' ἀκάθαρα ζῶα, τὰ φύλλα κάθε φραγκοσκουκιῶς, τῆς ἀρμυρήθρας τῆς ἀκρογιαλιῶς. Ἀλλ' ἀντεῖχαν γιὰτὶ ἐσπλοαζοῦντο τὴν τρομερὴ ἐκδικησὶ τῶν ραγιάδων. Ἀρχισαν νὰ τρώγον καὶ τὰ πτώματα τῶν πεθαμένων καὶ μερικοὶ γονεῖς ἐσφαζαν τὰ παιδιὰ τος καὶ τὰ ἐτρῶγαν. Τὸ ἀνθρώπινο κτήνος ἐφανερῶντο σὲ ὄλη τὴν θηριωδία.

Καὶ ὅμως ἡ πολιορκία δὲν ἐγίνεταν ὅπως ἐπρεπε καὶ ἐκινδύνει νὰ διαλυθῆ. Οἱ Ἕλληνες εἶχαν κορρασθεῖ καὶ δυνισχῶς διαφνοῦσαν.

Ταμῆς τῶν Τούρκων σὶτὴν πόλιν καὶ γραμματεὺς με μεγάλην δύναμιν ἦταν ὁ σιδηρ Παναγιωτάκης ὁ Καλογεράς φρόνιμος καὶ φιλόπατρις. Ἀλλ' ὁ Μουσουλμανικὸς ὄχλος καὶ οἱ ἀρχοντεῖς τὸν τὸν ὑποπετόναι τὴν ὥρην. Ὁ Καλογεράς τὸ ξέρε καὶ ὅμως ἀλύγιστος προβαίνει σὶτὸν κίνδυνον. Εἶνε ἐπιστακτικὴ ἀνάγκη νὰ κρατήσουν οἱ Ἕλληνες λίγο ἀκόμη τὴν πολιορκία καὶ ἡ Τουρκικὴ φρουρὰ, μοσπεθαμένη πείρ, θὰ παραδοθῆ. Ἀλλὰ ποῦ γοργὸν περισσότερο θὰ φέρη τὴν ἀγγελία αὐτὴ καὶ τὴ συμβουλή σὶτὸς πολιορκητὰς ;

Ἡ νύχτα ἔχει σκεπῶσει με τὸ μῦθρο πέπλο τῆς τῆ Μονεμβασιῶς. Σκοτάδι σὶτὸν σιὸς βράχους, σὶδ σπῆτα, σὶς ἐκκλιπῶς, σκοτάδι σὶς ψυχές. Σὶδ πᾶν τάσο. Δὲν ἀκούγεται παρὰ τὸ ἀτονὸ βῆμα τῶν σκοτεινῶν τὸ ἀπαλὸ μορμυροῦριμα τοῦ κύματος. Τὴν ὥρην αὐτὴ ἕνας ἀνθρώπος, ὄχι νέος πείρ, ἀλλὰ μετὰ τὸ βῆμα ἀλαφρὸ καὶ τὴν ψυχὴν γεμῆτην τὸλυμ, περνοῦν κοντὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλιπῶς τοῦ Ἄν Νικόλα καὶ λίγο πὶδ πέρα στέκειαι σὲ μετὰ χαμηλὴ πορτοῦλα καὶ χροπὶ ἐλαφρὰ. Εἶνε τὸ σάτι τοῦ Θεοδώρου Κορώνης. Μέσα σ' αὐτὸ ἀμέριμνο παίζον κοντινοῖα ὁ οἰκοδομητὴς, ἡ γυναίκα τὸν κερὰ Βενέτια καὶ οἱ φίλοι τοῦ Γιώργης Λελέξ καὶ Δημήτρης Θεοφιλάκης.

Μόλις τὸν βλέπουν, σπκῶνόνται ἐκπληκτοί. Τὶ θέλει τέτοια ὥρην ὁ σιδηρ Παναγιωτάκης ὁ Καλογεράς ; Μήπως οἱ λιμασμένοι Ὀθωμανοὶ ἀπερατοῦσαν νὰ κατασφάζουν καὶ νὰ φαγουν τοὺς Χριστιανούς. Αὐτὸ ἦρθε νὰ τοὺς ἀναγγεῖλη κερὰ γιὰ νὰ προφλαχθοῦν :

Ἀλλ' ὁ Καλογεράς τοὺς λέει :

«Ἐρχομαι σὲ σᾶς ὡς Χριστιανούς καὶ ὡς Ἕλληνας... Ἐγὼ, καθὼς ξέρετε κινδυνεύω ἀπὸ ὥρην σὲ ὥρην νὰ σπληραθῶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, γιὰτὶ γίνονται ἀγριώτεροι ὅσο κατυλαβαίνουν δι πλοιδίξει ὁ ὥρην ποῦ θὰ παραδοθῶν σὶτὸς χθεονούς ραγιάδες. Καὶ θὰ παραδοθῶν... Ἀλλ' ὅμως φοβοῦμαι μήπως ἀπέξω οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν τὸ κορράγιον νὰ κρατήσουν τὴν πολιορκία μήπως διαλυθοῦν... Πρέπει λοιπὸν νὰ μῶθουν δι οἱ Τούρκοι πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Ἄν εἶχα τὸ σπῆθος μαρμαρένιον καὶ χάλκινο σῆμαντρο τὴ φωνή, θὰ τὸ φώναζα ψηλὰ ἀπὸ τὸ τεῖχος καὶ ἂς με κομματιάζανε οἱ ἀντίχριστοι. Δὲν μῆνει λοιπὸν παρὰ ὁ ἀγγελος ποῦ θὰ φέρη τὸ κερὶνον τοῦ εὐαγγελισμοῦ σὶτὸς πολιορκητὰς, κολυμπῆτας, ἀψηφῶντας τοὺς Τούρκους φρουροὺς καὶ τὰ κύματα. Ποῖος β. λει νὰ κερδοῖ τὸ σερῆνιον τοῦ μῆτρους καὶ τοῦ σωτῆρος ;

Αὐτὸ τὰ φλογερά λόγια εἶπε ὁ Καλογεράς καὶ λόγια τὸν ἀναφαν τῆς ψυχῆς τῶν ἀκροατῶν.

Πρῶτ - πρῶτ ὁ Κορώνης, ὁ Λελέξ καὶ ὁ Θεοφιλάκης ἐμπῆκαν σὶτὸν ναὸν τοῦ Ἐλκουμένου, ἐγονάτισαν μπροστὰ σὶτὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου καὶ τὸν παρεδέξαντο νὰ τοὺς δώσῃ ὄρητὸν ἄσχημα γιὰ τὸ παρτόλιον ἔργο. Ἐπειτα, με τὴν ψυχὴν γεμῆτην μοτικὸν φῶς, κατεβαίνουν πορὸς τὸ μορτελλέλλο, ὄλη ἰδὴ τὴν θηριωδία καὶ τρέπονται πορὸς τὸ «μορτέλλο», ὄλη ἰδὴ τὴν θηριωδία ποῦ τεῖχος ποῦ ἀνοίγει σὶτὴ θάλασσα. Ἐκεῖ βροῦνται ἀντιμέτωποι σ' ἕναν Τούρκου φρουροῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐρωτᾶ βλοσσοῦς :

- Ποῦ πᾶτε, βροῦ κιαφίρηδες ;
- Νὰ πνιγῶμε σὲ βαθειὰ νερά, ὄρη ἀγᾶ, τοῦ ἀπαντοῦν. Καλὴτερα θάνατος γρήγορος παρὰ μακρὸν ψυχρομάχημα. Ἡ πείνα μᾶς ἐθέριος τὰ σπλάχνα... Κατεβαίνουμε σὶτὴ θάλασσα γιὰ κανένα κορῆλι, γιὰ κανένα χραπόδι, γιὰ κανένα ἀρμυρήθρα, τσοφὴ δίκη μας καὶ δική σας, ἂν εἶνε τῆς κερκοῦς. Ἀρσὲ μας καὶ πιστεῦς νὰ σοῦ φέρομε κατὶ καλὸ νὰ φᾶς.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀγγιαζαν χαϊδευτικὰ τὸ... ἄδειο στομάχι τοῦ φρουροῦ. Ἀνοῖξε τὴν πορτοῦλα.

Τὴν ὥρην εἶνε ἐντελῶς γυμνοὶ ἐπάνω σὶτὴν ἀκροθαλασσιὰ. Μόνον ὁ Κορώνης φέρε κερμασμένο ἀπὸ τὸ λαμῶ, μέσα σὲ κερῶτὸ πανὶ τολιγμένο, τὸ γράμμα τοῦ Καλογερά σὶτὸς ἀρχηγούς τῆς πολιορκίας. Ἐρριξαν τὰ βλέματα γέρω. Μπροστὰ τοὺς ἀπλώνεται πλατεῖα θάλασσα, ἡ ἀπεραντὴ παρῆδια τῶν ἐλευθέρων ψυχῶν. Ὑψωσαν τὰ μέτρια σὶτὸν οὐρανὸν, ἔκαναν τρεῖς φορὲς τὸ σμειο τοῦ Σταυροῦ καὶ ἔπρασαν σὶτὴ θάλασσα.

Ἀλλὰ σὶτὴ θάλασσα ἐπικρατεῖ γαλήνη καὶ ὁ ἄσπρος ἀφρός ἐπάνω σὶδ κύματα νερὰ τραβᾶ τὴν προσοχὴ τῶν φρουρῶν. Εἶδαν τρεῖς κεφάλια καὶ τρεῖς κορμὶ ποῦ ἐπροχωροῦσαν ἐπάνω σὶδ βῆμα νερὰ.

Καὶ ἀπὸ τῆς ντιπέρις τοῦ Κάστρου σπκῶνόνται τὴν ὥρην μίσους, καὶ κατὰρας καὶ ἀρχίζει ἀμέσως πυκνὸς τουφεκοβολισμὸς ἐναντίον τῶν τριῶν κολυμπητῶν. Μετὰ τὰ κανόνια, μετὰ τὸ δροῦζα, μετὰ τὰ κατοσθῆρια εἰχνοῦν βροχὴ τὸ βλήματα ἐπάνω τος. Ἀλλ' οἱ τρεῖς ἦρωες τραβοῦν ἀνοχτὰ ἀντίκρη πορὸς τὸ Κερκοῦ διευθύνονται. Μετὰ ἀπλωτῆς, μετὰ βοτιέτις, μετὰ κλάγιες, μετὰ ὄλους τοὺς τρόπους τοῦ κολυμβήματος οχίζον τὰ νερὰ καὶ προχωροῦν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ θάλασσα τοὺς προσιαιεῖται...

Ἐξαφῶν ὅμως δυναιτὸς ἀνεμος φούσῃ ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ζάρακα. Τὸ νερὸ ἀρχισο ν' ἀνατριχίλλη, κύματα νὰ σπκῶννται σὶτὸν γιᾶλὸ. Τὸ πέλαιος ἀρχισο νὰ μελανιάζη.

Δεινὸς τὴν ὥρην ὁ ἀνεμος σφουρίζει σὶδ αὐτὰ τῶν κολυμπητῶν μας. Κύματα κερμύλλα, μεγάλα, ἀφρομμένα, γοργὰ φέγγουν κατὰ τὴν παρῆλια.

Ἐξαντλημένος περισσότερο ἀπὸ τὸς δυνὸ ἄλλους κολυμπᾶ ἀλλὰ μένει πίσω ὁ Κορώνης. Τὰ κύματα ἔφραν μπροστὰ τὸν τὸ καταφαγωμένο πτώμα ἐνὸς γλάρου. Ὁ Κορώνης τὸ βλέπει καὶ ἡ ψυχὴ τὸν σαράζει. Καρὸ σμαδί !

Ἁγία Τριάδα τῆς Χρανάπας, μορμυροῦριζε, βάλε τὸ χερὶ σου ἐπάνω μου. Παναγία Μονεμβασιώτισσα, ὡσὸε με !

Ἡ ἐλπίδα δὲν τὸν ἐγκατέλειψε, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφρασαν ἀβροῦθρο καὶ οἱ σύντροφοὶ τος. Ἐπρεπε νὰ φθάσῃ ζωντανός σὶτὴν στερὰ. «Κράτα, ψυχὴ μου, ἔλεγε, μέσα τος.» Στὸ θρημητικὸν του χαμογελοῦσαν τ' ἀγαπημένα κερῶπια τῶν πέντε παιδιῶν τος καὶ ἡ γλυκεῖα μορφή τῆς γυναίκας τος, τῆς Βενέτιας.

Κράτα, ψυχὴ μου ἡ καὶ τοῦ ἔδινε καρδιά ἡ ὑπόσχεση ποῦ εἶχε δώσει σὶτὸν Καλογερά, διὰ θὰ φέρη τὸ γράμμα σὶδ χερὶ τῶν πολιορκητῶν.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ πολιορκητοὶ εἶχαν ἀκούσει τῆς κανονιῆς τῶν Τούρκων ἀπὸ τὸ Κάστρο, εἶδαν τῆς σφαιρῆς πὶδ πῆφταν βροχὴ σὶτὴ θάλασσα, ἔβαν τὰ πλεσκόπια, διέκριναν τοὺς τρεῖς γενναίους θαλασσομάχους. Ἐρριξαν ἀμέσως βάρκες σὶτὴ θάλασσα καὶ ἔφρασσαν γρήγορα πορὸς στερῆσαν.

Σώστε τὸν τελευταῖο ! τοὺς φωνάζουν ὁ Θεοφιλάκης καὶ

ΣΙΛΟΓΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Μ.

Μιά από τις πλέον ραφινάτες 'Αθηναίες από έποψιν φυσιογνωμίας, εκπαιδύσεως και άνατροφής. Χαριτωμένη και συμπαθεστάτη, πάντοτε κομψά ντυμένη σε κάθε εκλεκτή δεξίωση ή εμφανίσις της συντελεί σε θαυμασμό. Χορεύει με χάριν εξαιρετική, και επιδειξιότητα ζηλευτή. Είνε η μόνη κοσμική κυρία που δεν έχει άποχωρηθεί από την κόμην της, και δικαίως διότι τα μαλλιά της άναλογοῦν με άνεκτίμητο χρυσάφι, λόγω χρώματος, ποιότητος και ποσότητος. Τά κτενίζει με πολλήν κομψότητα, γυρισμένα σε σφιχτές κοτσίδες. Αποφεύγει τόν πολύ κόσμον, και περιορίζεται σε φιλικόν της κύκλον. Στά ντάνισιχ άναφαίνεται μόνον διότι χορεύει άκούραστα και άδίκιοπα.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τήν παρελθοῦσαν Τρίτην δεξίωσις παρά παρά τῷ κ. καί τῇ κ. Δ. 'Αουνοπούλου εἰς τήν ἐν Π. Φαλήφω μαγευτικῆν ἑσπυλίην ταν.

— Παντοῦ διεσπαρμένα μπουκέτα ἀπό ἔμφυχα λουλούδια, στήν βεράντα, στή σάλλα τοῦ χοροῦ, στήν νῆπο. Κοινόμενες ἐμφανίσεις τῆς δος "Αλεξ Χριστιάνη, κορπ λευκή σέ μία φόρμα χαριτωμένη με άνανόμισα βολάν, ὄλο τῷ κοροσῶς κεντημένο στράσς, καί τῆς δος Λιλῆς Γ. 'Απέργη με αἰθριαν τουαλέττα παριζιάνικη ἀπό λευκή μουσαελίνα γαρνιρισμένη κατ' ἀποστάσεις με τριαντάφυλλα ἀπό πολύχρωμα στράσς.

— Σάν δυό μαγευτικά τριαντάφυλλα ἡ δὲς Ρένα Βλαστοῦ τουαλέττα ζωοζέττ ὀδῶ ντενκοαντέ καί πελώριον τριαντάφυλλο μαῦρο, καί ἡ δὲς Δελῆ Ντρονζαί ἐξ 'Αλεξανδρείας με τουαλέττα ἀπεριγοράπτου κομψότητος καί καλαισθησίας ἀπό ὀδῶ δαντέλλα σέ ὀδῶ φρόντο.

— Κομψότερες ἐμφανίσεις τῶν δον Γ. Μακρίδη, ἡ μία με σατέν μπῆξ καί πέρλες διουδιόρωμας, ἡ ἄλλη μουσαελίνα κίτρινη γαρνιρισμένη με στράσς. δὲς Α. Γεωργιάττ ὀσαιοτάττ με ποσίανη τουαλέττα τούλινη σέ φρόντο ἀσημένιο, δὲς Γ. Στρατήγη ζωρζέττ ντεγκοαντέ μῶβ.

— Τήν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐξαιρετικῆ κοσμικῆ συγκέντρωσις εἰς τὸ Παρθιγόν-ρ'ε. Ταράττες καί χορευτικόν «τεροαίν» ὑπερλήρη. "Ολαί αἱ κοσμικαί 'Αθῆναι πασοῦσαι.

— Πασορεύθησαν κ. Ν. Νουῖου τουαλέττα λευκή, κ. Α. Φωτιάνη τουαλέττα ὀδῶ, κ. Α. Ψουναλῆ μουσαλίνα ὀδῶ, κ. Κ. Οἰκονομίδη τουαλέττα μαύρη καί ὀδῶ. δὲς Ἡσπία τουαλέττα λευκή, δὲς Ν. Νικολαΐδη μοντέλλο Πατοῦ ὀδῶ σιφών με βολάν περὸ ὀδῶ, δὲς 'Ανδοισάκη κομφοτάτη τουαλέττα μῶβ. Δύο ὄραϊς ἐμφανίσεις. δὲς Α. Καλλέργη τουαλέττα ὀδῶ, δὲς Κ. Δεμερτζή τουαλέττα λευκή. Κ. Ψιακῆ μαύρη δαντέλλα, κ. Γρουπῆρη τουαλέττα σαροζέ με δαντέλλες μονόχρωμα, δὲς Ζίγη λίαν κομψή γορσίτσια, κ. Ρώσσελ σίνολον παριζιάνικο κορπ-ντε-σιν ὀδῶ πλισσέ με δαντέλλες ὀδῶ, μαντῶ μαῖουρο ντουμπλορισμένο ὀδῶ. καστορίνο καπέλλο ὀδῶ με μαύρη κοπέλλα γκρο γκοαίν, δὲς Ν. Γεωργιαντῆ πολὺ διαφορῆ με τουαλέττα ἀπό λευκὸ κορπ-ροαίν πελώριον ἡ τριαντάφυλλο ὀπὸ μπατίστα ὀδῶ, καπέλλο ὀδῶ, κ. Μ. Μεταξῆ τουαλέττα χαριτωμένη κατάνομη, κ. Δεβίτση ὄραιοτάττ με τουαλέττα ὑπὸ κρέπ-σατέν καί κρέπ-ροαίν ὀράνξ.

— Εἰς τὸ «Πασοειδιώνειον» τῶν Σπετσῶν παραθερίτζο πολὺ κόσμος 'Αθηναϊκῶς. Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐκεῖ παραθερίζόντων ποικίλλει μετὰ τὸ μάνιου, ἐνδουοῦν, μπρίτζ, ροαί καί γοροῦ.

— Στὴν περίσθη «Κόρτα» σιγουροῦσαν χαριτωμένες καί κομψότερες κομοσισαίς, τὸ πεκὸρ ὀιος ἀνίσει σέ ννῶσθη δα 'Αθηναία, ἄρχικα Α. Σ. καί σέ πασοειδιούσασιν 'Αθηναίαν Δ. Β. 'Αμφότεραι φοροῦν καί λίαν κομψά κοστοῦμα μάνιου.

— Καί στήν Προστασία ἑσπυλιάνττ κίνησις εἰς τὸ ξενοδοχεῖο «Θεοξένεια», ἐκδρομές, γαστροπαίξις, χοροί, καί περιπλέον διανωμισμοί ὄραιοτήτος, κομψότητος καί γοροῦ. Τὸ βραβεῖον τῆς ὄραιοτήτος ἀπενεμήθη σέ δυό κυρίες ἐκ τῶν ἐκεῖ πασοθερίζουσῶν, κ. Π. Μπέμπη καί κ. Μαρία Χέλιη, τὸ δὲ βραβεῖον τοῦ χοροῦ ἀπενεμήθη εἰς τήν κ. Α. Δεβ'δη.

— Εἰς τήν ὄραισιῶν "Ανδρον πῶζέρονται καί πληθύνονται οἱ ἐκεῖ παραθερίζοντες 'Αθηναῖοι. Τὸ ὄραιοτάτο γορσιονδάνι «Κόρτα» ἔχει τὸ πεκὸρ τῆς ἐπιτυγίας διότι ἐκεῖ ἔγουν συγκεντρωθεῖ δχι ὄλιγες κομψές κυρίες καί δεσποινίδες, μετὰ τῶν ὄραιοι κ. καί κ. Μαλακίδη, κ. καί κ. Στ. Σταυροῦ, κ. καί κ. Βάσσου, κ. καί κ. Ζωχιού, δες Ζέγγελη, κ. καί κ. Σακελλαρίδη, κ. καί κ. Κ. 'Αθανασιάδη, κ. καί κ. Παπάζου κ. ἄ.

— Τὸ πρόγραμμα ἐντέλως ἐξοχικὸ. πορῶν ἔσπυνημα, περίπατος, μετὰ μάνια, ἡλιόλουτρα ὄς τὸ μεσημέρι. "Επειτα μαστίγια μεζεδάκια καί κουβεντοῦλες. Τὸ ἀπόγευμα καταναλίσκεται σέ ἐκδρομές σέ διάφορες εὐχάριστες τοποθεσίας, ἀνά τὰ γῶμα χωριά, καί τὸ βράδυ ὕνος με τίς κόττες.

Η Μονταίν

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Του Edgar Poe

Όνειρο ἐν ὄνειρῳ

Πάρε αὐτὸ τὸ φιλὶ σὸν μέτωπό σου. Πάρτο !
Θὰ φῶγω... Φεύγω, ἀγαπημένη...
Μὴ μ' ἐρωτᾷς... μὴ .."Ἐνα μονάχα θέλω νὰ σοῦ πῶ τὴν τελευταία αὐτὴ στιγμὴ πὸν φεύγα...
"Ακούσε !... ἀκούσε καὶ θυμήσου...
Θυμήσου τὴ βραδύα ἔκεινθ !... Τί μοῦδες ;
Ναί ! τὰ νοιώθω ἀκόμα τὰ λόγια σου...
"Οἱ ! ἡ ζωὴ μας, μοῦδες, δὲν εἶνε παρὰ ἓνα ὄνειρο ἐν ὄνειρῳ...
"Αλήθεια... δὲν εἶχες ἄδικο...
Καὶ τώρα πὸν φεύγα ἀπελιπιμένος... σὲ κριτῶ καί πάλι σὲ μάτια καί σὲ φιλῶ σὸν σεμνὸ σου μέτωπο...
Πόσο δίκιο εἶχες τότε...
"Ω ! ναί ! Χωρὶς ἐλπίδα τώρα φεύγω μακριὰ σου καί ψιθυρίζω κορυφά :
... "Ω ! ἡ ζωὴ μας !... ἡ ζωὴ μας !...
"Ω ! δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο... τίποτ' ἄλλο !
...Εἶν' ἓνα ὄνειρο ἐν ὄνειρῳ...

Υμνος

Τὴν ἀγῆ, τὸ μεσομέρι, τὸ δειλινὸ... τὸ βράδυ... "Ω Μαρία !
Μαρία !
Τὸν ἔμνο μου αὐτὸ σὸν προσειχθὲ πρὸς τὴν ψυχὴ σου στέλνω.
Μαρία !
Καὶ σὴ χαρὰ μου... καί σὸν πόνο μου μόνο ἐοῦ ὑπάρχεις...
μόνο ἐοῦ !
Μαρία !
"Οταν ἡ ὄρας μου κυλοῦν γευδίτες γέλοια, δταν καμμιά πίκρα δὲν ἀμαρῶνει τὴ σκέψη μου... "Ω ! ἀν ἤξερες πόσο ἡ ψυχὴ μου εἶνε μαζί σου !
Μὰ τίποτα ! τίποτα !...
"Η ζωὴ μας πέρασε... Καμμιά ἐλπίδα πιά ! Οὔτε παρόν, οὔτε παρελθόν, οὔτε μέλλον... Μαρία !...
Τώρα ἔβρισαν ὄλα τὰ φῶτα τῆς χαρᾶς μας...καί μόνο ἡ ἀνάνομη ὄπουμένει... κἀπὼν παλῶν παλιῶν... πὸν ἀργὰ μέσα σὸν χρόνον θὰ ὀρθοῦθ...
Καὶ ὄμως πᾶνω ἀπ' ὄλα... ἡ ψυχὴ, ἡ ψυχὴ σου... ἀθάνατη θὰ μείνη...
Γιατὶ ψυχῆς σὸν τὴ δὲχ ὄσου... "Ω ! Μαρία... ποτὲ... μὰ ποτὲ δὲν ἀπονήσοκουν...

Σεβενάτα

Του Shelley

Ἐσπνῶ καί ὄνειρεῦμαι ...'Εσέιν ὄνειρεῦμαι ἀγαπημένη...
Στὸν γλοκνὸν ἔμνο τῆς ἀγῆς...Πρὶν ἀκόμα προφτιδοῦ νὰ με ἰδοῦ ἡ ἡμέρα .. ξυπνῶ ἀπὸ τόνειροῦ σου...
Καὶ τρέχω σὸν παρῶνθορο... Ποῖς ξέρει ! Ἴσως γιὰ νὰ ἰδῶ...
Ποῖς ξέρει !
"Ισως νὰ σ' ἀντικρύσω...
Καὶ τρέχω !
Μὰ φέγγεις...φεύγεις...τὸ νοιώθω πὸς φέγγεις μακριὰ μου...
Καὶ χάνομαι...
"Ω ! καπνοῖ... μαῦροι καπνοὶ πὸν μᾶς χωρίζουν...
Αἰσθάνομαι πὸς ζῆς ἄλλοῦ... σὲ ἄλλο κόσμον...
Κὴ νὰ ! τώρα τελείωσαν ὄλα !
Ἦθεαίνω ! ψυχοραγῶ ἀπ' τὸν πόνο !
Μὴ φοβᾶσαι !... πεθαίνω...
Μὴ φέγγεις... θὰ χαθῶ...
"Αφσοε μόνο τὸν ἔρωτά σου τώρα σὸν νεκρὸ σῶμα μου νὰ χροπ ὄσο δάκρυα σὸν γῶμας...
Τὰ χεῖλι μου, τὰ βλέφαρά μου εἶνε χλωμά...
Πάρε με ἔτσι νεκρὸ σὲν ἀγκαλιὰ σου... καί σφίξε με σὲ χέρια σου...
Ποῖς ξέρει ;...
"Ισως ἀκούσεις τὴν καρδίαν μου... νὰ ξαναρχίσω τὸν παλμὸ τῆς γιὰ ὄνα...
Ποῖς ξέρει !... ποῖς μπορεῖ νὰ ξερῆ...
"Ισως νὰ ξαναζοῦνε καὶ οἱ νεκροὶ !...

δ Δελῆς.
"Ο Κορώνης ἀνεσῶρθη σχεδὸν λιπόθυμος ἀπὸ τὰ κύματα.
Καὶ οἱ ἄλλοι ὄστερ ἀπ' αὐτόν.
Τὸ πολύτιμο γόρμα ἐφτασε σὲ χέρια τῶν καπετανέων. Οἱ πολιορκηταὶ σὸνευροφῶσαν με τίς ὄρηγιες τοῦ Καλογερά. Τὰ Σπεσιώτικα καρδιά δὲν ἔργων, ὄπως εἶχε γίνε σκέψις. "Η πολιορκία ἔγινε πειθ σενή. Καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἡ Μονεμβασιὸ ἐφερτε σὲ χέρια τῶν Ἑλλήνων.